

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/160/2024
Identifikačné číslo spisu:	8720202385
Dátum vydania rozhodnutia:	25.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8720202385.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu J. K., narodeného X. Y. XXXX, O., K. XXXX/X, zastúpeného advokátkou JUDr. Ing. Marcelou Martinkovičovou, Poprad, Nám. sv. Egídia 95, proti žalovanej P. K.G., narodenej XX. B. XXXX, O. - M., L. XX, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Marcel Mašan, s.r.o., Poprad, Dostojevského 3313/12, IČO: 36 858 935, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 9C/31/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 5. marca 2024 sp. zn. 2Co/4/2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 5. marca 2024 sp. zn. 2Co/4/2024 a rozsudok Okresného súdu Poprad č. k. 9C/31/2020-132 z 8. júna 2023 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Poprad na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9C/31/2020-132 z 8. júna 2023 určil, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalobcu a žalovanej patrí kúpna cena za predaj osobného motorového vozidla Škoda Octavia RS, TDi 2,0 v sume 4 300 eur; žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej na vyrovnanie jej podielu z vyporiadania zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 2 150 eur v lehote do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku; náhradu trov konania sporovým stranám nepriznal; žalobcovi a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 64,50 eura.

1.1. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 143, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1 až 5 a § 150 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 151 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že manželstvo sporových strán uzavreté dňa 20. apríla 1996 bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Poprad č. k. 14P/188/2016-82 z 26. septembra 2017 s právoplatnosťou od 9. októbra 2017. Právoplatnosťou rozsudku o rozvode zaniklo bezpodielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej, pričom po zániku bezpodielového spoluvlastníctva nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou. Kúpnu zmluvou z 26.

decembra 2017 žalobca ako predávajúci predal osobné motorové vozidlo Škoda Octavia RS, rok výroby 2008, farba čierna metalíza, nadobudnuté za trvania manželstva, za kúpnu cenu 4 300 eur a kúpnu cenu bol kupujúci povinný zaplatiť v deň uzavretia tejto zmluvy. Táto skutočnosť bola nesporná. Nesporné tiež bolo, že osobné motorové vozidlo Volkswagen Passat ECV: O. XXX R., rok výroby 2002, dostal žalobca darom od svojich rodičov. Podľa žalobcu predmetné motorové vozidlo patrilo do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) a malo byť predmetom vyporiadania, nakoľko bolo v užívaní žalovanej. Súd prvej inštancie súhlasil so žalovanou, že sa jednalo o dar pre žalobcu, preto uvedené motorové vozidlo bolo vylúčené z masy BSM a nemohlo byť ani predmetom vyporiadania. Predmetom vyporiadania BSM podľa žalobcu mala byť aj suma vo výške 13 122,19 eura, ktorá bola prevedená zo sporiaceho účtu žalovanej na jej bežný účet dňa 8. júla 2016. Žalovaná tvrdila, že tieto peňažné prostriedky spotrebovali postupne počas trvania manželstva. Žalobca poprel ich spotrebovanie počas manželstva, navrhol ich zahrnúť do masy BSM, z ktorej si na vyrovnanie uplatnil polovicu, pričom žiaden dôkaz o tvrdených skutočnostiach nepredložil. V danom prípade k prevodu uvedených peňažných prostriedkov zo sporiaceho účtu na bežný účet žalovanej došlo dňa 8. júla 2016, t. j. 15 mesiacov pred zánikom BSM, preto súd prvej inštancie vecne ustálil, ich spotrebovanie za trvanie manželstva, po rozpočítaní na mesiac 874,81 eura, považoval aj za reálne. Podotkol, že sa jednalo o prevod na účtoch žalovanej, pričom o aký typ účtov sa jednalo bolo z hľadiska vyporiadania BSM právne irelevantné. Finančné zostatky na účtoch žalobcu aj žalovanej pri zániku BSM boli minimálne, čo ani nebolo sporné. V kontexte uvedeného skonštatoval, že posudzovanie výšky podielu manžela podľa toho, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie majetku získaného za trvania manželstva, sa v súdnom konaní uplatňuje výnimočne, a to spravidla iba v tých prípadoch, keď jeden z manželov za trvania manželstva buď vôbec nepracoval, najmä keď sa vyhýbal práci, počínal si nezodpovedne voči rodine, nestaral sa o jej potreby, spôsobil škodu, ktorá musela byť za trvania manželstva uhradená, a druhý manžel na jej spôsobení nemal žiadnu vinu, alebo ak sa zistilo, že manžel sa o nadobudnutie spoločných vecí zaslúžil len v podstatne menšej miere. Keďže uvedené skutočnosti v danom konaní preukázané neboli, súd prvej inštancie nezistil nič, čo by dôvodnosť disparity podielov založilo, vychádzal preto z rovnakých podielov. Uviedol, že predmetom vyporiadania neboli pohľadávky a dlhy. Zdôraznil, že pokiaľ dôjde k platnému prevodu veci tvoriacej súčasť spoluvlastníctva t. j. v prípadoch, keď je vec prevedená oboma manželmi alebo jedným z manželov bez súhlasu druhého a tento manžel sa nedovoľá relatívnej neplatnosti takéhoto právneho úkonu, je predmetom vyporiadania suma získaná za prevod vlastníckeho práva. Tento princíp platí aj v prípadoch, kedy došlo k prevodu veci po zániku spoluvlastníctva do jeho vyporiadania (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo 172/2012). V kontexte uvedeného zdôraznil, že predmetom BSM sú len tie veci (majetok), ktoré účastníci určili. Súd môže ich návrhy prekročiť len pri stanovení ceny majetku a spôsobu jeho rozdelenia medzi účastníkov (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo 684/2004). V danom prípade preto predmetom vyporiadania zostala len kúpna cena vyplatená žalobcovi za predaj osobného motorového vozidla Škoda Octavia RS TDi 2,0 v sume 4 300 eur, z ktorej polovica predstavovala sumu 2 150 eur. Na základe uvedených dôvodov súd prvej inštancie preto určil, že do masy BSM patrí suma z titulu kúpnej ceny získanej z predaja uvedeného osobného motorového vozidla, preto uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej na vyrovnanie jej podielu z vyporiadania zaniknutého BSM sumu 2 150 eur. Vychádzajúc zo zásad civilného sporového konania, dôkaznej povinnosti strán, ďalšie dôkazy súd prvej inštancie nevykonal. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ustanovením § 262 ods. 1 a 2 a § 257 CSP.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 5. marca 2024 sp. zn. 2Co/4/2024 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie; náhradu trov odvolacieho konania stranám nepriznal.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení skonštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, vykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Osvojil si odôvodnenie súdu prvej inštancie, na ktoré odkázal a len na zdôraznenie dodal, že v konaniach o vyporiadanie BSM je významná otázka dôkazného bremena zaťažujúca povinnosťou preukázať skutkové tvrdenia, ktoré viac ako v iných veciach sú založené na rozporných tvrdeniach bývalých bezpodielových spoluvlastníkov. Dôkazné bremeno zaťažuje toho z bývalých manželov, ktorý tvrdí rozhodnú skutočnosť. Zásadnou odvolacou námietkou žalobcu bolo

tvrdenie, že súd nedostatočne zistil skutočný stav veci, vec nesprávne právne posúdil a rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, keďže do masy BSM nezahrnul peňažné prostriedky vo výške 13 122,19 eura, ktoré žalovaná viac ako rok pred právoplatnosťou rozvodu manželstva, bez jeho súhlasu previedla zo sporiaceho účtu na svoj bežný účet a následne vybrala, pričom tvrdila, že ich spotrebovala na potreby domácnosti a starostlivosť o deti. K námietke nedostatočného zistenia skutkového stavu odvolací súd zdôraznil, že civilný sporový proces sa riadi dispozičným a prejednávacím princípom, princípom kontradiktórnosti, koncentrácie a princípom formálnej pravdy. Formálna pravda znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza z tvrdení strán a nimi navrhnutých dôkazov, pričom úplné zistenie objektívnej pravdy nemusí byť vždy dosiahnuté, keďže dôkazná iniciatíva spočíva predovšetkým na stranách sporu. K námietke nesprávnych skutkových zistení odvolací súd poznamenal, že dokazovanie predstavuje procesný postup spočívajúci vo vykonávaní dôkazov a ich následnom hodnotení súdom. Jeho účelom je získanie poznatkov, na základe ktorých súd zistí skutkový stav veci a následne naň aplikuje príslušné právne normy. Správne zistenie skutkového stavu je základným predpokladom rozhodnutia súdu a zároveň podkladom pre posúdenie úspešnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/256/2012). Zároveň zdôraznil, že súd nie je povinný rozhodnúť v súlade so skutkovým alebo právnym názorom strany sporu a procesný postoj účastníka nemôže bez ďalšieho viesť k povinnosti súdu akceptovať jeho návrhy či argumentáciu.

2.2. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd citoval výklad pojmu právneho posúdenia z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/23/2021, 7Cdo/7/2010, v zmysle ktorého k nesprávnemu právnemu posúdeniu dochádza vtedy, ak súd použije nesprávny právny predpis, správny predpis nesprávne interpretuje alebo zo správnych skutkových zistení vyvodí nesprávne právne závery. V zhode so záverom súdu prvej inštancie poukázal na to, že manželstvo strán bolo právoplatne rozvedené dňa 9. októbra 2017, pričom k prevodu peňažných prostriedkov vo výške 13 122,19 eura došlo dňa 8. júla 2016, teda približne 15 mesiacov pred zánikom BSM. K spotrebovaniu týchto prostriedkov tak došlo počas trvania manželstva, pričom na jeden mesiac pripadala suma 874,81 eura a zostatky na účtoch oboch strán ku dňu zániku BSM boli minimálne. K žalobcovej argumentácii, že žalovanú zaťažuje dôkazné bremeno o tom, že peňažné prostriedky použila pre potreby domácnosti a starostlivosti o maloleté deti, odvolací súd akcentoval, že na jednej strane stojí dôkazná povinnosť žalovanej preukázať spotrebovanie uvedenej sumy na tvrdený účel, ale na druhej strane však stojí dôkazná povinnosť žalobcu preukázať, že tieto peňažné prostriedky boli použité na osobné účely žalovanej, či jej výlučný majetok. Dôkazná povinnosť žalobcu bola tak úzko spätá so zásadou, z ktorej súd v zmysle ustanovenia § 150 Občianskeho zákonníka vychádzal pri vyporiadaní spoločného majetku bývalých manželov. Totiž bývalý manžel je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Takáto povinnosť žalovanej nebola v konaní preukázaná. K spotrebovaniu peňažných prostriedkov patriacich do BSM výlučne na osobné účely manžela odvolací súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/ 5/2008, podľa ktorého, ak jeden z manželov nakladá s vecou alebo úsporami patriacimi do BSM v rozpore s § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na takýto právny úkon nemožno prihliadať a peňažné prostriedky, ktoré manžel za trvania manželstva bez súhlasu druhého vybral a použil pre seba, je potrebné zaradiť do BSM a vyporiadať. Odvolací súd však považoval za podstatné, že ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva bol preukázaný len minimálny zostatok na účtoch oboch strán a žalobca nepreukázal, že by žalovaná sumu 13 122,19 eura použila na svoj výlučný majetok. Použitie peňažných prostriedkov patriacich do BSM na výlučný majetok jedného z manželov je pritom povinný preukázať ten z manželov, ktorý také tvrdenie v konaní uplatňuje. Hoci žalobca výslovne netvrdil, že žalovaná použila predmetné prostriedky na osobné účely alebo na svoj výlučný majetok, z jeho tvrdenia o nepreukázaní ich použitia na potreby rodiny nemožno vyvodiť iný záver. Odvolací súd preto dospel k záveru, že spotrebovanie uvedenej sumy žalovanou v období od jej výberu do zániku BSM na potreby rodiny a domácnosti je logické a zodpovedá bežným životným podmienkam.

2.3. K disponovaniu žalovanou so sumou vo výške 13 122,19 eura odvolací súd poukázal na právny záver vyplývajúci z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/104/2017 z 29. októbra 2018, podľa ktorého sa v konaní o vyporiadaní BSM nemožno zaoberať majetkom, ktorý síce bol nadobudnutý počas manželstva, ale ku dňu zániku BSM už neexistoval. Peňažné prostriedky, ktoré

boli do zániku BSM spotrebované, preto nemožno zahrnúť do vyporiadania BSM, a to ani v prípade, ak k ich použitiu došlo bez súhlasu druhého manžela. Takéto konanie sa totiž spravuje ustanoveniami § 144 a § 145 Občianskeho zákonníka a otázku relatívnej neplatnosti právneho úkonu nemožno riešiť ani ako predbežnú otázku v konaní o vyporiadanie BSM. Odvolací súd preto vychádzal zo zásady, že pokiaľ jeden z manželov nakladal so spoločnými peňažnými prostriedkami počas trvania BSM a tento úkon nebol osobitným rozhodnutím súdu určený za neplatný, treba ho považovať za platný a takto spotrebované prostriedky nemožno zahrnúť do vyporiadania BSM. Súd prvej inštancie definoval masu BSM, zaoberal sa otázkou disparity podielov a uzavrel, že predmetom BSM je kúpna cena 4 300 eur za predaj osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia RS, TDi 2,0 nadobudnutého počas manželstva, pričom žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej polovicu tejto sumy. Zároveň vysvetlil, prečo osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Passat nebolo predmetom vyporiadania BSM, keďže bolo nadobudnuté darom, a rovnako odôvodnil nezahrnutie sumy 13 122,19 eura do masy BSM. Na základe uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 257 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V zmysle § 420 písm. f) CSP namietal, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom rozhodol o vyporiadaní BSM v rozpore s návrhmi sporových strán, keď opomenul skúmať spôsob spotrebovania finančných prostriedkov, ktoré boli predmetom konania o vyporiadanie BSM, a vychádzal len z tvrdenia žalovanej o ich spotrebovaní. Rozhodnutie odvolacieho súdu preto považoval za nedostatočne odôvodnené. Podľa názoru dovolateľa, súdy bez preukázania zo strany žalovanej, akým spôsobom nakladala s vybranými finančnými prostriedkami dospeli k záveru, že došlo k ich spotrebovaniu. Žalovaná počas rozvodového konania vybrala z účtu všetky spoločné úspory v celkovej výške 13 122,19 eura bez súhlasu a vedomia dovolateľa. Touto skutočnosťou sa mali súdy nižších inštancií riadne zaoberať a zistiť skutkový stav, akým spôsobom boli tieto finančné prostriedky použité. Z výpisu z bežného účtu žalovanej vyplýva, že nasporené finančné prostriedky vo výške 13 122,19 eura boli zo sporiaceho účtu dňa 8. júla 2016 prevedené na jej bežný účet. V ten istý deň žalovaná z tohto účtu vybrala sumu 5 000 eur a dňa 11. júla 2016 ďalšiu sumu vo výške 8 600 eur. Súd prvej inštancie túto skutočnosť pri rozhodovaní vôbec nezohľadnil. Zároveň namietal, že súd prvej inštancie neprihliadol na to, že žalovaná nakladala s majetkom v BSM v rozpore s § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd nevykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na riadne zistenie skutkového stavu a pri vyporiadaní BSM nesprávne vyhodnotil, že nasporené finančné prostriedky boli spotrebované počas trvania manželstva, keď ich rozpočítal na sumu 874,81 eura mesačne. Pri tomto závere neprihliadol na skutočnosť, že žalovaná finančné prostriedky vybrala bez vedomia a súhlasu žalobcu. Zároveň nezohľadnil ani to, že žalovaná mala pravidelný mesačný príjem vo výške približne 1000 až 1300 eur, pozostávajúci z príjmu zo zamestnania vo výške približne 600 až 700 eur mesačne, ako aj z ďalších príjmov od zamestnávateľa, napríklad sumy 3 000 eur poukázanej na účet dňa 2. augusta 2017. Na účet žalovanej boli zároveň zasielané aj finančné prostriedky zo strany žalobcu vo výške 700 eur, neskôr vo výške 350 eur mesačne. Z výpisu z účtu pritom vyplýva, že žalovaná väčšinu pravidelných výdavkov uhrádzala platobnou kartou. Zdôraznil, že ak jeden z manželov za trvania manželstva vyberie z účtu peňažné prostriedky patriace do BSM, nesie dôkazné bremeno o tom, že ich použil v súlade s ustanovením § 144 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda najmä na bežnú spotrebu alebo na náklady spojené s užívaním a udržiavaním majetku v BSM. V prípade výberu finančných prostriedkov bez vedomia druhého manžela, nemožno dôkazným bremenom zaťažovať toho manžela, ktorý výber nevykonal, keďže tento spravidla nemá vedomosť o tom, ako boli prostriedky použité. Naopak, dôkazné bremeno musí niesť ten z manželov, ktorý finančné prostriedky vybral a vie, ako s nimi naložil. Ak žalovaná nepreukázala, že finančné prostriedky použila spôsobom, ktorý nezakladá povinnosť ich nahradiť, mali byť tieto finančné prostriedky zahrnuté do masy BSM a následne vyporiadané. Táto zásada vyplýva aj z pravidla, podľa ktorého dôkazné bremeno spočíva na tom účastníkovi konania, ktorý z určitej skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo 1135/2005). Dovolateľ napokon zdôraznil, že bolo povinnosťou súdu riadne odôvodniť rozhodnutie, dostatočne a presvedčivo, ako aj vysporiadať sa so všetkými právne relevantnými tvrdeniami a

námietkami strán sporu.

3.1. V rámci namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, dovolateľ namietal odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keď v rozpore s ustanoveniami § 145 ods. 1 a 2 a § 150 Občianskeho zákonníka neboli zahrnuté do masy BSM finančné prostriedky - úspory uložené na účte žalovanej, ktoré boli podľa jej tvrdenia spotrebované do zániku BSM bez vedomia a súhlasu druhého manžela. Dovolateľ poukázal najmä na judikáty R 42/1972, R 6/1972 a na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 2007, sp. zn. 2Cdo/122/2006, v zmysle ktorého, ak jeden z manželov za trvania manželstva vyberie z vkladnej knižky peňažné prostriedky patriace do BSM, nesie dôkazné bremeno o tom, že ich použil v súlade s § 144 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ak také použitie nepreukáže, je potrebné vybrané prostriedky zahrnúť do masy BSM a vyporiadať ich. Rovnako poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo 133/99, podľa ktorého ak jeden z manželov nakladá s vecami alebo úsporami patriacimi do bezpodielového spoluvlastníctva manželov spôsobom odporujúcim § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na takýto úkon nemožno prihliadať a tieto veci alebo úspory je potrebné zaradiť do masy BSM a vyporiadať. Ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo 2063/2005, podľa ktorého dôkazné bremeno o určitých skutočnostiach nesie ten účastník konania, ktorý z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky (m. m. sp. zn. sp. zn. 22Cdo 1135/2005). Podľa názoru dovolateľa sa sudy nižších stupňov od uvedenej judikatúry odklonili, keď nezahrnuli sporné finančné prostriedky do vyporiadanej masy BSM a neúplne zistili skutkový stav týkajúci sa ich použitia. Nesprávnosť právneho posúdenia spočíva najmä v nesprávnej interpretácii ustanovenia § 145 Občianskeho zákonníka, keďže výber finančných prostriedkov jedným z manželov v značnej sume bez súhlasu druhého manžela je potrebné považovať za úkon, ktorý zakladá povinnosť tieto prostriedky zahrnúť do masy BSM a vyporiadať. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uplatnil si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolanie voči rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné vzhľadom k tomu, že predmetom vysporiadania bol majetok, ktorý existoval v čase právoplatnosti rozvodu manželstva a hodnota sporu predstavovala sumu 4 300 eur. S poukazom na ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a) CSP tvrdila, že napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy. Argumentovala tým, že uplatnenie dovolania je obmedzené tzv. bagateľným cenom pri otázkach finančného plnenia. Aj keď sú tu splnené ostatné podmienky, je vždy potrebné riešiť otázku, či prípustnosť dovolania nie je vylúčená výškou peňažného plnenia, o ktorej bolo rozhodnuté odvolacím súdom. Tzv. majetkový cenový limit predstavuje obmedzenie prípustnosti dovolania len pre nesprávne právne posúdenie veci. Výška minimálnej mzdy sa môže meniť, preto je potrebné vychádzať z aktuálne stanovenej sadzby v deň podania žaloby na súde prvej inštancie (v roku 2020 to bolo 580 eur). Na základe uplatnenia zásady *ratione valoris* pri obmedzení prípustnosti dovolania platí, že dovolanie nie je prípustné vo veciach, ktorých predmetom je výlučne peňažné plnenie v určitej výške. V tejto súvislosti podotkla, že v čase zániku manželstva finančné prostriedky vo výške 13 122,19 eura už neboli na spoločných účtoch manželov, ale boli spotrebované počas manželstva. Žalobca v konaní nepredložil žiaden dôkaz o tom, že by tieto finančné prostriedky neboli spotrebované počas manželstva. K prevodu uvedenej sumy zo sporiaceho účtu na bežný účet žalovanej došlo dňa 8. júla 2016, teda 15 mesiacov pred zánikom BSM. Nakladanie s majetkom patriacim do BSM bez súhlasu manžela je relatívne neplatným právnym úkonom a neplatnosti sa možno dovolať do 3 rokov. Keďže k výberu finančných prostriedkov došlo v roku 2016 a žalobca sa nedovolal relatívnej neplatnosti bolo zrejmé, že tieto finančné prostriedky nepatrili do BSM, pretože boli spotrebované počas manželstva a teda vzhľadom na výšku BSM, ktorá bola predmetom vyporiadania tak, ako ju ustálili sudy nižších inštancií, napadnutý rozsudok nemôže byť predmetom prieskumu v dovolacom konaní. Uplatnila si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené

podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019).

14. Pojem procesný postup bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa

ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda proces prejednávania sporu znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999, rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý proces.

15. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie a vysporiadanie sa s relevantnými uplatnenými námietkami v konaní, ako aj nevykonanie dokazovania vo vzťahu k tvrdenému spotrebovaniu finančných prostriedkov žalovanou v sume 13 122,19 eura počas trvania manželstva, vrátane posúdenia (ne)unesenia dôkazného bremena stranou v spore.

16. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že žalobca sa v spore domáhal vyporiadania BSM po jeho zániku dňom 9. októbra 2017. Do masy BSM súdy nižších inštancií zahrnuli osobné motorové vozidlo Škoda Octavia RS, TDi 2,0, rok výroby 2008, ktoré žalobca kúpnu zmluvou z 26. decembra 2017 za kúpnu cenu 4 300 eur previedol na kupujúceho Luxurycars s. r. o. Svit, IČO: 50 452 495, ktorej zaplatenie, ako aj prevod v konaní nebolo sporné. Spornou otázkou zostala dispozícia žalovanej s finančnými prostriedkami v sume 13 122,19 eura, ktoré počas rozvodového konania dňa 8. júla 2016 previedla zo sporiaceho účtu na jej bežný účet a dňa 8. júla 2016 vybrala z účtu sumu 5 000 eur a dňa 11. júla 2016 sumu 8 600 eur. Podľa tvrdenia žalobcu, žalovaná nakladala so spoločným majetkom patriacim do BSM bez jeho vedomia a súhlasu, ktorá skutočnosť v konaní zostala sporná, lebo vykonaným dokazovaním nebol v konaní preukázaný opak. Záver súdov nižších inštancií o spotrebovaní sumy 13 122,19 eura za 15 mesiacov počas trvania manželstva na domácnosť a rodinu, mesačne vo výške 874,81 eura nevyplyva z výsledkov vykonaného dokazovania.

17. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú uplatnený nárok. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, majúcej základ v ústavnom princípe nezávislosti súdov. Táto zásada vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP, normatívne vyjadrená v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov robí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 729 s.).

18. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a pod.

19. Podľa § 150 ods. 1 a 2 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

20. Citované ustanovenie zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu a to povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti relevantne tvrdiť, teda uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce, má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, ktorá sa prejaví v meritórnom rozhodnutí veci. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť, a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Každý má tvrdiť v zásade tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku alebo zánik jeho povinnosti. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Rozsudok v sporovom konaní v zásade zodpovedá tomu, čo strany sporu zhodne tvrdili (§ 186 ods. 2) a v zásade nezohľadňuje to, čo žiadna zo strán sporu netvrdila. Súd má však možnosť v materiálnom zmysle určitej korekcie. Súd môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2), výnimočne môže vykonať dôkaz, ktorý strany nenavrhli a takto zistiť skutočnosť, ktorá nebola stranami tvrdená (§ 185 ods. 2 a 3), prípadne sa môže výnimočne odkloniť od zhodných tvrdení strán (§ 186 ods. 2). Účelom tohto materiálneho korektívu je v rozumnej miere zmierniť prísne formálne následky nesplnenia povinnosti tvrdiť (Števček, M., Ficová, S., Baricová J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C.H. Beck, 2016, 568-569 s.).

21. Odvolací súd v odôvodnení skonštatoval správnosť zistenia skutkového stavu, ako aj právneho posúdenia. V rámci vyporiadania sa s odvolacími námietkami uplatnenými žalobcom a na doplnenie zdôraznil, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu peňažných prostriedkov na účtoch sporových strán. Rovnako nepreukázal, že by žalovaná sumu 13 122,19 eura použila na jej výlučný majetok. V tejto súvislosti poznamenal, že hoci žalobca v konaní výslovne netvrdil, že by žalovaná tieto finančné prostriedky použila na osobné účely alebo výlučný majetok, z tvrdenia žalobcu o nepreukázaní ich použitia pre potreby rodiny a domácnosti nebolo možné vyvodiť iný záver. Z uvedeného dôvodu sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že spotrebovanie sumy 13 122,19 eura za obdobie 15 mesiacov pre potreby rodiny a domácnosť je logické, reálne a zodpovedajúce životným podmienkam. Odvolací súd k uvedenému záveru dospel i napriek tomu, že žalobca v podanom odvolaní, ako aj v priebehu konania na súde prvej inštancie opakovane namietal, že „Ak žalovaná za trvania manželstva vybrala zo sporiaceho účtu peňažné prostriedky, ktoré boli predmetom bezpodielového vlastníctva manželov, nesie dôkazné bremeno o tom, že ich použila v súlade s § 144 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda najmä na bežnú spotrebu alebo na náklady spojené s užívaním a udržiavaním majetku v bezpodielovom vlastníctve. Dôkazným bremenom v prípade výberu a použitia finančných prostriedkov zo sporiaceho účtu urobeného žalovanou bez vedomia žalobcu a to v júli 2016, práve v čase keď bol zo strany žalobcu podaný aj návrh o rozvod manželstva, nemožno zaťažovať toho, kto výber neurobil, keďže žalobca nebol o použití vybraných finančných prostriedkov nijako informovaný, a teda pokiaľ ide o ich použitie, spravidla nemôže nič tvrdiť a dokazovať. Naopak žalovaná ako ten, kto peniaze vybral, vie, ako ich použila a preto bolo správne zaťažiť dôkazným bremenom v tomto prípade žalovanú pokiaľ ide o ich použitie, keďže zo strany žalovanej nešlo o úkony týkajúce sa zabezpečenia obvyklých každodenných potrieb rodiny, bežného chodu domácnosti, teda o bežné hospodárenie, ku ktorým nebol potrebný súhlas druhého manžela. Tieto finančné prostriedky boli zo strany žalovanej použité takým spôsobom, ktorý zakladá povinnosť žalovanej ich do spoločného majetku nahradiť. Do spoločného majetku by neboli zahrnuté len vtedy, ak by žalovaná preukázala ich použitie v súlade s § 144 a nasl. Občianskeho zákonníka, čo však neurobila. To, samozrejme, vyplýva aj z pravidla, že dôkazné bremeno, pokiaľ ide o určité skutočnosti, leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky“.

22. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd k namietanému nesprávnemu posúdeniu (ne)unesenia dôkazného bremena žalobcom uvádza, že dôkazné bremeno spočíva na tej strane sporu, ktorá z existencie tvrdených skutkových okolností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky (m. m. II. ÚS 38/2015). Posúdenie dôkazného bremena je súčasťou zisťovania skutkového stavu a hodnotenia dôkazov, ktoré zahŕňa aj aplikáciu a interpretáciu hypotézy hmotnoprávnej normy, od ktorej sa odvíja rozloženie dôkazného bremena. Správne rozloženie dôkazného bremena vedie k vymedzeniu zisťovaných

skutočností a je nevyhnutným predpokladom na správne uplatnenie zodpovednosti účastníka za neunesenie dôkazného bremena, a tým priamo aj k obsahu výroku rozhodnutia vo veci samej (m. m. IV. ÚS 35/2012). V otázke delenia dôkazného bremena platí všeobecné pravidlo, podľa ktorého dôkazné bremeno zaťažuje každú procesnú stranu ohľadom skutkových predpokladov jej priaznivej právnej normy (Lavický, P. Důkazní břemeno v civilním soudním řízení, Leges, 2017, s. 144; Gešková, K. O dôkaznom bremene, Súkromné právo 3/2024).

23. V danom prípade preto dovolateľ dôvodne namietal, že dôkazné bremeno spočívalo na žalovanej, ktorá s finančnými prostriedkami v sume 13 122,19 eura počas rozvodového konania nakladala bez jeho vedomia a súhlasu. Okrem prevodu finančných prostriedkov dňa 8. júla 2016 zo sporiaceho účtu na bežný účet žalovanej, dňa 8. júla 2016 vybrala z účtu sumu 5 000 eur a dňa 11. júla 2016 sumu 8 600 eur (v spise na č. I. 9).

24. V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) jednou zo všeobecných záruk spravodlivého prejednávania veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôli sporovej strany. O tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge proti Holandskou z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi (sp. zn. 6Cdo/259/2010).

25. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie uvedené odvolacím súdom, ale aj v celom jeho kontexte s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie, ktoré tvoria jeden celok vo vzťahu k ustáleniu zisteného skutkového stavu (IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), nespĺňa zákonné náležitosti odôvodnenia rozhodnutia vyplývajúce z ustanovení § 220 ods. 2 CSP a § 393 ods. 2 CSP. Z jeho obsahu nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami, aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení absentuje relevantná skutočnosť, ktorá má vecnú súvislosť s predmetom sporu a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami, môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.).

26. Z uvedených dôvodov namietaná nepreskúmateľnosť, či nevysporiadanie sa s uplatnenými námietkami je dôvodné, preto dovolateľ dôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti. Z práva na spravodlivý súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Európsky súd pre ľudské práva vo veci Kraska proti Španielsku z 29. apríla 1993; m. m. II. ÚS 410/06, I. ÚS 736/2016).

27. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd konštatuje, dovolateľ dôvodne namietal porušenie jeho procesných práv v takej intenzite, ktorá má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, preto dovolanie uplatnené podľa § 420 písm. f) CSP je nielen prípustné, ale aj dôvodné. Dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v súlade s § 449 ods. 2 CSP, lebo nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu a vec vrátil súdu

prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Vzhľadom na zrušenie napadnutého rozhodnutia z procesných dôvodov dovolací súd vecne neposudzoval namietané nesprávne právne posúdenie v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

28. Podľa § 455 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

29. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie doplniť dokazovanie za účelom zistenia na aký účel žalovaná počas trvania manželstva a rozvodového konania použila finančné prostriedky v sume 13 122,19 eura, či v súvislosti s ich nakladaním išlo o zabezpečovanie obvyklých každodenných potrieb rodiny, bežného chodu domácnosti v primeranom rozsahu a hodnote, pravidelných plnení týkajúcich sa spoločných vecí, či čerpanie spoločných úspor na úhradu potrieb detí pochádzajúcich z manželstva v primeranom rozsahu a pod. Dôkazné bremeno na preukázanie nakladania so spoločným majetkom v danom prípade spočíva na žalovanej. Súd musí dbať o to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má rozhodný potenciál pre skutkový poznatok tvrdený stranou v spore, ak tento nebude preukázaný iným dôkazom.

30. O nároku na náhradu trov pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 453 ods. 3 CSP.

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.